

Jóhan Hendrik Hansen, servicumaður, Vestmanna
Krista Poulsen, krambakvinna, Vestmanna
Eyðbjørg Hansen, dagræktarmamma, Vestmanna
Jóhannes Ólavson Olsen, handilsskúlanæmingur, Vestm.
Marjun á Bergi Gunnarsson, pedagog, Signabøur

Verkamannafylkingin, listi I

Valevni:

Alis Jacobsen, lærarinna, Haldarsvík
Liljan Isaksen, formaður, Kvívík

Stíllarar:

Ragnar Jacobsen, arbeiðsmaður, Haldarsvík
Jonny Magnussen, húsmóðir, Tjørnuvík
Elias Hammer, sjómaður, Haldarsvík
Tórhild Einarsdóttir Hansen, húsmóðir, Langasandur
Jannie Christiansen, pedagog, Langasandur
Tønnes Mikkelsen, arbeiðsmaður, Langasandur
Hans Pauli T. Strøm, samfelagsfrøðingur, Vestmanna
Jóhan J. Weihe, fiskimaður, Hósvík
Ingun Winther Olsen, lærari, Vestmanna
Johild Jacobsen, heimahjálpi, Haldarsvík

Frælsisfylkingin, listi J

Valevni:

Sakaris Karl Zachariasen, bilførari,
í Svanga, Tórshavn

Stíllarar:

Jákup Eli Zachariassen, sjómaður, Streymnes
Sverri Thomsen, snikkari, Streymnes
Jonhansen, sjómaður, Langasandur
Poul Adrian í Homrum, maskinførari, Kollafirði
Heðin Súni Zachariasen, bilførari, Streymnes
Snæbjørn Durhuus, sjómaður, Vestmanna
Jónsvein J. Haraldsen, skipari, Vestmanna
Signar Haraldsen, kokkur, Vestmanna
Eivind Olsen, næmingur, Vestmanna
Maria Samuelsen, húsmóðir, Kollafirði
Bárður Samuelsen, læringur, Kollafirði

Vestmanna 17.06.1994

**Løgtingsvalnevndin fyrir
Norðstreymoyar valdømi**
Birgir Waag Høgnesen, formaður

Dimmi og ljós

*Í hesi rímu eg sigi frá
niðan á Botn vit skuldu tá
– tvey neyt í Botnin at fáa.
Vit fóru frá húsum, veðrið var gott,
men niðankomnir veðrið grátt
– vit kundu ei neytini náa.*

*Vit viltust ikki, men halda tað,
at vit flyta og um ikki úr stað
fyr enn mjørkin fer til vegar.
Men meðan hetta vit ætla um
halda vit, at í mjørkanum
so víst ein maður dagar.*

*Og mjørkin lætti í beint tá,
pápa mín fingur vit at sjá
– sum eftir og um man hyggja.
Og harafturat so síggja vit tað,
at neytini liggja runt um tað stað,
har sum vit sjálvir liggja.*

*Vár Gud er góður og Hann vil tað,
at børn og vaksni ei villast úr stað
– í ogara hond man halda.
Og heilt til síðst so vil Hann tað,
vit fyri Hans Son koma í tað stað,
har ævinligt Hann valdar.*

*Vár Faðir og Harri lær og um tað,
Tær at takka hvønn einasta dag
– so leingi á fold vit anda.
Tá síðsti lívsdagur hjá og um er
komin vit fara úr hesi verð
– hjá tær vit í sælu standa.*

J.

Skrivstovufólk til Telefonstøðina í Sældarfirði

Telefonverkið søkir hervið eftir einum
fólki til telefonstøðina í Sældarfirði at
starvast hálvan dag fyribils í hálvt ár.

Arbeiðið umfatar:

- Sæla av allari vanligari telefonútgjöld
- Telefonavgreiðslu
- Lættari skrivstovuarbeði

Starvið krevur at starvsfólkið:

- Kann arbeiða sjálvstøðugt
- Er fyrikomandi
- Hevur royndir innan skrivstovuarbeði
- Nakað av kunnleika til edv á brúkarastøði

Umsóknir:

Skrivlig umsókn skal stílast til
Telefonverk Føroya Løgtings,
Boks 27, 110 Tórshavn att. **Árant Olsen** og vera okkum í hendi í
seinasta lagi 1.07.94.

Telefonverk Føroya Løgtings

Minningarorð um Jóan Símun Hofgaard Tórshavn f.25.01.1964

Tá ið eg sum sjeytíðina hóskvöldið 9. juni, sum so ofta, stókk inn á gólvið á Frælsinum nr. 10, tók ein sorgarbundin faðir ímóti mær og segði: »Jóan er blivin burtur í Nólsoyafirði, eg komi helst ongantíð at síggja hann aftur«.

Eg fekk ein sjelk, og fór tigandi aftur á dyr, kannaði málið nærri; men tað vísti seg tíværri, at eg hevði hoyrt rætt.

Skip, bátar og tyrla leitaðu í Nólsoyafirði, so har var bara at fara avstað sum skjótast at leita. Út á kvöldið lutuóku um hundrað bátar í leitangini, men hetta gav tíværri onki úrslit.

Dagurin hevði annars verið sum ein vanligur gerandisdagur. Høgættarlot og streymurin nakað harður.

Bátar vóru á útróðri, og svágramir báðir, Jóan og Jon, vóru eisini farnir út at fáa sær eitt kók við tí báti, sum teir nýliga høvdu keypt í felag. At hetta skuldi bliva ein sorgardagur, hevði ongin væntað. Men óhappið hendi júst, tá ið teir fóru at sigla heim.

Teir sigldu inn í íðuna í Nólsoy og báturin hálvdist. Ongin sá tilburðin, so tað var eitt Guds undur, at tiggjumannafarið »Silið« úr Havn kom fram á Jon, sum hevði ligið á kjøli í umleið tveir tímar og bjargaði honum.

Jóan er enn ikki funnin.

Eg havi kent Jóan síðan hann lá í vøggju. Eg havi nærmast kent meg sum húsfólk hjá Dan og Daju á Frælsinum.

Jóan var ein evnaríkur drongur. Tað gekk honum væl í skúlanum, og tá ið hann kom í læru á Tórshavnar Skipasmiðju, fældi hann seg vera komnan á røttu hillina, og at hann var góður handverkarar, er ikki neyðugt at nevna, tí tað liggur til slagðið.

Jóan hevði nógvar góðar vinmenn í lærutíðini, og flest allir fóru víðari á maskinskúla og løsu til maskinmeistarar.

Eftir lokið prógv sigldi Jóan við føroyskum farma-skipum og trolarum sum maskinmeistari.

Í fjørheyst vóru boð eftir honum frá danskum reiðarí um at koma í langfarasigling.

Hann tók av og var bert nakrar fáar feridagar heima nú, innan hann aftur skuldi mynstra út, hesaferð sum maskinsjefur.

Men lagnan vildi tað ikki soleiðis.

Saknurin er stórur hjá foreldrum og systur og ikki minst hjá Jóhannu, sum hann var trúlovaður við. Við hesum fáum orðum lýsa vit í Mammulág frið yvir minnið um teg, kærri Jóan.

HB